

Ordination 23. august 2016 af Michael Hassel Nørgaard Nielsen

730 Vi pløjede og vi såed

308 Helligånd, vor sorg du slukke

392 Himlen, herre

341 Det lakker nu ad aften brat

Nadver: 245 Opstandne Herre, du vil gå

728 Du gav mig, o Herre

De ord, som jeg gerne vil lægge dig, Michael Hassel Nørgaard Nielsen på sinde i dag på din ordinationsdag er en valfartssalme fra Salmernes Bog i Det gamle Testamente, Salme 122:

Valfartssang. Af David.
Jeg blev glad, da de sagde til mig:
Lad os drage til Herrens hus!

Nu står vore fødder
i dine porte, Jerusalem.
Jerusalem, du er bygget som byen,
hvor folk forsamler sig.

Her drager stammerne op,
Herrens stammer.
Det er en vedtægt i Israel,
at Herrens navn skal prises.
Her står dommersæder,
tronstole for Davids hus.

Bed om fred for Jerusalem:
Gid de, som elsker dig, må leve trygt,
gid freden må råde over din ringmur,
og tryghed i dine borge!
For mine brødres og venners skyld

siger jeg: Fred over dig!
For Herren vor Guds tempels skyld
ønsker jeg lykke for dig.

Det er vigtigt, at man som prædikant altid prædiker, så man selv står under tiltale og forstår, at budskabet også gælder en selv.

Der er al mulig god grund til at have øje for formidling, dygtiggøre sig indenfor retorik og kommunikation, og i det hele taget fortsat skærpe sin sans for, hvem man taler til.

Samvirket mellem præst og menighed, mødet i dagligdagen er her væsentlig, og forholdet mellem præst og menighed kræver gehør fra begge sider. Men man må som præst aldrig glemme, at når man prædiker, så prædiker man også til sig selv og for sig selv.

Præsten står også under tiltale. Både evangeliets kritiske brod mod mennesket og trøsten og opbyggelsen i evangeliet har vi hver og en, og altså også præsten, brug for at høre.

Rejsen hen til der, hvor Gud er nær

De gammeltestamentlige salmer er i så henseende til stor hjælp, idet de minder os om, at det glædelige budskab er et ord til os alle. Så hermed anbefalet: det kan være gavnligt og opbyggeligt jævnlige at læse disse salmer og i det hele taget læse i de bibelske skrifter.

Salmen, jeg har valgt til i dag ved din ordination, er som genre, det man betegner som en individuel salme, dvs. denne salme er en enkeltpersons bøn til Vor Herre. Det er, indleder salmen, kong Davids bøn til Gud.

Der er tale om en valfartssang, måske til brug på vejen til Jerusalem, til templet, stedet i en gammeltestamentlig forståelse, for Guds nærvær. Guds udvalgte sted, hvor han var særligt nærværende.

Det drejer sig da om, ifølge salmisten, at stå med fødderne, hvor Gud er nær. Vi skal med andre ord ikke kun søge lykken for os selv, vandre kun i den retning, hvor vi hele tiden har vinden i ryggen. Nej, vi skal søge Gud, for hos ham er freden, og der handler livet ikke kun om os selv. I hans nærhed træder i stedet vores næste tydeligt frem som bror og søster, ja som ven.

Som præst er det væsentlig altid at prædike for sig selv. dvs. at vi skal huske, at ordene, vi prædiker, også er ord, som vi selv har behov for at høre og bør lytte til.

Vi skal med andre ord huske, at vi er i sammen båd, menighed og præst. Vi har som kirke og menighed fællesskab med hinanden.

Du, Michael, har selv i dit studium arbejdet med billederne hos Paulus på menigheden, dvs. arbejdet med hans menighedsforståelse. Menigheden forstået som en fælles krop med forskellige legemsdele. Kirken som et fællesskab, en enhed, med plads til stor mangfoldighed og mange stemmer.

Det er vigtigt at have øje for det kristne fællesskabets kerne, og at forstå, at vi trækker på samme hammel, evangeliet om den korsfæstede og opstandne Guds søn, men det er samtidigt væsentligt at have blik for den mangfoldighed af udtryk, som evangeliet kan få og har. Her er plads til diversitet.

Evangeliet er det ene og samme, men det skal tydes og tolkes ind i hver sin tid og med de stemmer, vi hver især er givet. Der er ved Guds nåde og Helligåndens hjælp plads til en mangfoldighed af stemmer. Og nu som præst også din, Michael.

⌘

Der findes en salme i vores salmebog, som henviser til den gammeltestamentlige salme, vi har hørt her i aften, salme 122. Det er salmen *Det lakker nu ad aften brat*, en salme, hvorunder to forfattere er nævnt henholdsvis Nicolaus Selnecker, som levede i tiden efter reformationen, i det 16. århundrede og vores store salmedigter N.F.S. Grundtvig, som havde sin tid i det 19. århundrede.

Grundtvig har gendigtet flere salmer over salmerne i salmernes bog, men salmen *Det lakker nu ad aften brat* forholder sig nu primært til Nicolaus Selneckers salme fra det 16. århundrede, og det er denne salmedigter Selnecker, som i overskriften til salmen henviser til den gammeltestamentlige salme 122.

Salmen *Det lakker nu ad aften brat* har en lang historie, vers er kommet til, omskrivninger er foretaget, og nye lag er således lagt til salmen.

Selnecker, som levede i det 16. århundrede, var meget optaget at skabe orden i den lutherske kirke, fremme den rene lære, og han brugte meget af sit virke med kritik af og kamp mod sekter og kættere.

Den kirkehistoriske situation på Selneckers tid vil jeg her lade ligge. Men den største forskel på den gammeltestamentlige salme og Selneckers salme, er, at hvor den gammeltestamentlige valfartssalme lægger sit fokus på trøsten, som er at finde hos Gud, betoner Selnicker med sin salme den nødvendige kamp mod tiden og verden, kampen for den rette lære.

Grundtvig bærer nok ånden fra Selnicker med sig i sin gendigtning af salmen, den salme, vi skal synge om lidt: verden beskrives som ond, kirken er i forfald, men Grundtvig understreger så samtidig, at kulden, søvnen og døden, de livsødelæggende kræfter hører os mennesker til. Han taler om vor kulde, søvn og død (v.3). Ondskaben er i verden, men vi er selv del af verden, og har brug for Guds magt, tilgivelse og nåde.

Vi skal om lidt synge det herlige vers, som rummer en bøn til Gud: "Nedstyrt de vilde ånders trop/ som højt i luften sværmer op! Thi ellers gammel kristentro/ for lærdom ny får aldrig ro (v.5)", men disse vilde ånders trop er ikke kun en ydre magt og de andre. Gud bliver netop bedt om at hjælpe os med at holde fast i hans ord, og vi beder om, at vi må blive næret af dette ord sådan som vi også næres af det daglige brød.

Der er altid grund til at bede Gud om at nedstyre de vilde ånders trop. Evig aktuel, fordi netop kulden og døden findes i os mennesker. Og verden rummer megen falskhed, vi mennesker er tvetydige størrelser, så der er meget vi præster kan råbe op imod og hudflette. Men den, som kun råber af verden, men ikke understreger og tydeliggør, at man også selv som prædikant står under tiltale, salter til, og den, som kun udstiller verden og ikke viser andet end den, ender let med at blive til en buldrende tom tønne.

Præstens opgave er med andre ord ikke den at være linievogter mellem tid og evighed, men det er præstens opgave redeligt at prædike det ord, som både gør os små, viser os vores grænse, men som samtidigt er det ord, vi næres af som det daglige brød.

Derfor er det aldrig nok som præst blot at afsløre tidens svøbe og manglerne i andres tro. Prædikantens opgave er ikke kun at afsløre verdens dårskab og al den kulde, som findes i os. Opbyggeligheden er ikke kun at finde i negationen, men den er først og fremmest at tale ind i det liv, vi lever, forkynde glæden ind i vores liv og liv med hinanden som præst og menighed.

Michael, Gud hjælpe dig dertil. I Jesu navn. Amen.